

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

בפני כבוד השופטת מיכל הירשפלד

תובע שמעון גוטמן
ע"י ב"כ עו"ד דבורה אטיה

נגד

נתבעת דבורה אורלי
ע"י ב"כ עו"ד יוני ג'ורנו

פסק דין

1 תביעה לפיצויים בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות, בשל דברים שכתבה הנתבעת ב"פייסבוק",
2 במכתבים, בכרזות ובכריזות לכלל הציבור, וכן בשל פעולות שפעלה ודברים שאמרה בנסיבות שונות
3 לתובע, למשפחתו ולסביבתו.

4 התביעה הוגשה במקורה נגד 2 נתבעים בנוסף לנתבעת, אולם מספר חודשים לאחר הגשתה ולבקשת
5 התובע, נמחקה התביעה נגד 2 נתבעים אלה ונותרה מופנית נגד הנתבעת בלבד.

תמצית העובדות, המחלוקת וטענות הצדדים

7 1. התובע, אברך נשוי ואב לארבעה ילדים, מתגורר בירושלים ומשתייך לקהילה החסידית צאנו.

8 2. הנתבעת, אם לחמישה ילדים, קלינאית תקשורת וגמלאית של משרד החינוך, ומשתייכת אף
9 היא למגזר החרדי.

10 3. בשנת 1983 ילדה הנתבעת בן, פג, במשקל 1,350 גר' בביה"ח לניאדו, בנתניה. כעבור מספר
11 ימים הודיעו לה על פטירתו. לימים, עלה בליבה חשד שבנה לא נפטר אלא נחטף מבית
12 החולים, נמכר ואומץ על ידי הוריו של התובע, וכי התובע הוא למעשה בנה הביולוגי.

13 4. לטענת הנתבעת, למזימה שנרקמה נגדה שותפים גורמים רבים, לרבות משרדי הממשלה,
14 מערכת הבריאות, חברה קדישא, חסידות צאנו ומדינות זרות. לטענתה, היא עצמה השקיעה
15 מאמץ רב, לרבות באמצעות חוקרים, על מנת להגיע לחקר האמת, מאמץ שהביא אותה
16 למסקנה האמורה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

5. לטענת התובע, הוא נולד בכלל בשנת 1988 (ולא 1983) וטענותיה של הנתבעת הן טענות דימוניות וחסרות שחר, אולם מאז ש"זיהתה" אותו הנתבעת כבנה שלה, היא אינה חדלה מהטרדתו ומהטרדת בני משפחתו, במקומות ובדרכים שונות ובסיוע גורמים שונים. הנתבעת אף פנתה לתקשורת, הגישה תלונה למשטרה, שנסגרה וכן עתרה נגד חברה קדישא, בעתירה ממנה חזרה.
6. לטענת התובע, הנתבעת, גם באמצעות אחרים הנשלחים על ידה, בולשת אחריו, מאיימת עליו, מתקשרת אליו ואל משפחתו, מהלכת עליהם אימים ומתנכלת אליהם. הנתבעת גם מפרסמת פרסומים שונים בענין היותו של התובע בנה (או בלשונה "ילד גנוב") ברשתות החברתיות, בעיתונות, באמצעות כרזות ובמחאות שהשמיעה לכלל הציבור.
7. עוד טוען התובע, כי פנה אל הנתבעת מספר פעמים הן באמצעות שליחים, הן באמצעות מכתבי התראה על מנת שתרפה ממנו ותפסיק להטרידו. משכשל בנסיונו זה, אף הגיש התובע בקשות למתן צווים למניעת הטרדה מאיימת, שהתקבלו. אולם, הנתבעת הפרה צווים אלה וגם לאחר הגשת בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט, המשיכה במעשיה, ארגנה מחאות והמשיכה בחלוקת כרזות.
8. מכאן תביעתו של התובע, הטוען כי התנהלות הנתבעת באה בגדר לשון הרע, פגיעה עמוקה בפרטיותו, רשלנות ופגיעה בזכותו החוקתית לכבוד והכל מתוך כוונה לפגוע בו. לטענתו, הנתבעת לא עומדת כל הגנה מאחר שמדובר בדברים מופרכים כמו גם חסרי ענין לציבור. הדברים גורמים לתובע נזק, שכן הם מבזים אותו ואת בני משפחתו פוגעים בביטחונו העצמי, במעמדו ובקשריו בקהילתו.
9. התובע עותר למתן צו עשה המורה לנתבעת למחוק כל פרסום מטעמה, לפרסם חזרה מהדברים שפורסמו, כמו גם התנצלות. עוד עותר התובע לפסיקת פיצוי בסך כולל של 250,000 ₪ בגין הנזקים שנגרמו לו ופיצוי עונשי ומרתיע. מתוך הפיצוי שנתבע, עותר התובע לפיצוי בסך של 100,000 ₪ (כשהוא צמוד) בגין שתי פגיעות ללא הוכחת נזק בגין לשון הרע וסכום דומה בגין הפגיעה בפרטיותו.
10. הנתבעת מצידה, טוענת להגנתה, כי התובע הוא אכן בנה שנולד בבית החולים לניאדו בשנת 1983, נלקח ממנה במרמה בעודו מאושפז בפגייה והועבר למשפחה בירושלים ללא אישורה וללא הסכמתה. התובע גדל אצל זוג הורים שוויצריים, חשוך ילדים מחסידות צאנז, שגרו בקרית צאנז. ככל הידוע לה, טוענת הנתבעת, זוג זה רכש ושילם עבור התובע בבית החולים וגידל אותו, כבנם, בירושלים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

11. לטענתה, בנה נולד בריא לחלוטין ונסיבות ההודעה על מותו מעוררות חשד, גופתו לא הוצגה בפניה, הוא לא נמסר לה לשם קבורה ומקום קבורתו הנטען לא נודע לה עד עצם היום הזה. לאחר זמן הוצגה לה אף תעודת שחרור שלו בה נמחקה המילה "שוחרר" ונרשם "נפטר". בדיעבד נודע לה, טוענת הנתבעת, כי הרופא החתום על התעודה הוא מכר של מי שגידל את התובע. עוד התברר לנתבעת כי ברישומי בית החולים לא קיימת הודעת פטירה תקינה לבנה.
12. לטענת הנתבעת, במשך 28 שנה נשאה בליבה את צערה על בנה, אולם יום אחד, לאחר דליפת מרשם האוכלוסין של ישראל ל"אגרון", היא גילתה לתדהמתה כי לבנה ניתן שם בישראל, גבריאל אטלן ת.ז. 039253646, הגם שבנה לא נימול ולא ניתן לו שם בידי הוריו. עוד התברר לה כי ברישומי בתי החולים היא מופיעה כאם לששה (ולא חמישה) ילדים.
13. גילויה אלה, טוענת הנתבעת, גרמו לה לפקפק בטענת בית החולים כי בנה נפטר והיא החלה לחקור בנושא בניסיון לאתר את בנה ולחשוף את המעורבים בחטיפתו. תוך כדי כך הפכה גם לפעילה חברתית בענין ילדים חטופים בכלל. מאמציה צלחו כאשר היא מצאה את בנה, הוא התובע, הדומה לטענתה דמיון עז לילדיה האחרים, וכן ראיות ועדויות רבות בענין חטיפתו ואימוצו, כמו גם דיווח ה"שקרי" על מותו. אלא שנסיונה לחדש את הקשר עם בנה לא צלח. לטענתה, משפחתו רבת האמצעים מנהלת נגדה מסע רדיפה וממרת את חייה, תוך הוצאת דיבתה רעה. התובע או מי מטעמו מכנים את הנתבעת, לרבות ברשתות החברתיות, "חולת נפש", "משוגעת" ו"זקוקה לטיפול פסיכיאטרי".
14. הנתבעת טוענת כי היא אינה פוגעת בפרטיות התובע ואינה מוציאה דיבתו רעה וכל פעולותיה נועדו אך ורק לחשיפת האמת בדבר היותו בנה. בהקשר זה גם מכחישה הנתבעת פעולות כאלה ואחרות שהתובע מייחס לה וטוענת כי התובע אינו מצביע בתביעתו על ארוע כלשהו הקשור לנתבעת, שלא ביצעה פעולה בלתי חוקית כלשהי ושזכותה החוקתית להרים קול זעקה ומחאה בגין מה שארע לה במסגרות החוקיות העומדות לרשותה. בהקשר זה טוענת הנתבעת כי בכל מקרה דבריה חוסים תחת הגנת "אמת דיברתי", האינטרס הציבורי של חשיפת האמת ושימוש לגיטימי בחופש הביטוי.
15. לטענת הנתבעת מדובר בתביעת השתקה במטרה למנוע את חשיפת האמת ביחס לחטיפות הילדים, לרבות בנה התובע, מבית החולים לניאדו.
16. עוד טוענת הנתבעת, ביחס לטענתו של התובע כי הוא יליד שנת 1988, כי הוא לא הציג מסמכים בסיסיים שבידו דוגמת תעודת לידה, תעודת זהות או מסמכי אימוץ חוקיים. חלף זאת בחר התובע להציג מסמכים לא רשמיים וחסרים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

17. מתוך מטרה לפתור את מצוקתם האמיתית של שני הצדדים, כל אחד מטעמיו שלו (כמצוין לעיל), הוצע לצדדים לערוך בדיקת רקמות. ביצוע בדיקה שכזו יכול היה להביא להכרעה חד משמעית באשר לקשר המשפחתי (האמהות הנטענת) הקיים, או שלא קיים, בין התובע והנתבעת.

18. עוד טרם הגישו הצדדים את ראיותיהם, נתנו הצדדים, עקרונית, הסכמתם להצעה זו. מאחר שהסמכות להורות על בדיקה כאמור נתונה לבית המשפט לענייני משפחה, עתרו הצדדים בבקשה מוסכמת בענין זה לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים (תמ"ש 52726-06-19 גוטמן נ' אורלי).

19. בשל העובדה כי הדיון המתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, מתנהל בדלתיים סגורות והחיסיון על ההליכים לא הוסר, לא ניתן להרחיב בענין זה כאן. די אם יאמר, כי סופם של דברים היה כי בדיקת רקמות לא בוצעה.

פירוט טענות התובע

20. כפי שפורט בתמצית לעיל, לטענת התובע, מזה שנים, מטרידה אותו הנתבעת באובססיביות, חודרת לכל מישורי חייו והופכת אותו למושא רינונים ורכילויות סביב מוצאו וייחוסו המשפחתי. שמו ותמונתו פורסמו על שלטים, חולצות ומנשרים, כמו גם ברשתות החברתיות, בהקשרים שליליים ונלוזים של שחיתות וחטיפות. לטענת התובע, הרי שבניגוד לטענת הנתבעת, תיק זה אינו נסוב סביב חופש הביטוי המחאה וחקר האמת, שכן אם וככל שיש לנתבעת זכויות שכאלה, אין בהן כדי להצדיק את הרס חייו.

21. בתביעתו (וסיכומיו) מפרט התובע את "מעשי העוולה שהוכחו" נגדו, תוך חלוקתם ל-6 קטגוריות (כפי שיפורט גם בהמשך):

שליחת שליחים להטריד את התובע, לבלוש אחריו ולטלפן אליו.

פניות טלפוניות ומכתבים טורדניים של הנתבעת לתובע, לבני משפחתו ולסביבתו.

חלוקת "פשקווילים" ופליירים אודות התובע בתיבות הדואר של שכנים ובמוסדות חסידות צאנז.

התפרעויות, הפגנות ומחאות באירועים ובמוסדות קהילתיים חרדיים תוך הטרדת התובע ופגיעה בשמו.

הפגנות ברחובות להפצת משנתה של הנתבעת אודות התובע תוך הנפת תמונתו ושמו בצורה מבזה.

פרסומים ברשתות החברתיות ובאתרי אינטרנט חרדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 לטענת התובע מעשי הנתבעת מגיעים כדי עוולת פגיעה בפרטיות. בהקשר זה מפנה התובע,
2 בין השאר, להחלטות שניתנו בעניינו בבקשות שהגיש בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת.
3 עוד טוען התובע, כי מבלי להודות בכל טענה, הנתבעת הפרה גם את סעיף 7(2) לחוק הגנת
4 הפרטיות באשר חשפה את שמו כאדם שאומץ בניגוד לחובת הסודיות הקבועה בס' 34 לחוק
5 אימוץ ילדים, תשמ"א-1981.
- 6 לטענת התובע מעשי הנתבעת מהווים גם עוולת לשון הרע. עוד טוען התובע כי לנתבעת לא
7 עומדות אלו מההגנות הקבועות בחוק ובמיוחד לא עומדת לה הגנת "אמת הפרסום". בהקשר
8 זה, מטיל התובע את האחריות לאי ביצוע בדיקת רקמות על הנתבעת.
- 9 עוד טוען התובע בהקשר זה, כי טענת הנתבעת להגנת אמת הפרסום אינה עולה בקנה אחד
10 עם הפרת ס' 34 לחוק אימוץ ילדים האוסר על חשיפת שמו של מאמץ או מאומץ, וממילא יש
11 בכך כדי לפגוע בפרטיותו לפי סעיף 7(2) לחוק הגנת הפרטיות.
- 12 התובע טוען כי עקב מעשי הנתבעת סבל מנוק חמור וכך גם סבלה וסובלת משפחתו. מאיש
13 משפחה למדן ומוערך, נצר למשפחה מכובדת בקהילתו, הפך למושא לעג ורכילות הסובל
14 מחרדות, השפלה וביזוי. הנתבעת לא התנצלה בפניו מעולם ושמו הטוב אינו הפקר. מכאן
15 עותר התובע להעמיד את הפיצוי שיש לפסוק לו בגין כל ארוע על הרף הגבוה. עוד עותר התובע
16 לצו קבוע למניעת פגיעה נוספת בשמו ובפרטיותו ולצו המורה לנתבעת שלא ליצור עימו או
17 עם מי מבני משפחתו קשר, לא להטריד אותו ולא לפרסם במישרין או בעקיפין כל פרסום
18 הקשור אליו, הנושא את שמו, תיאורו או תמונתו.
- 19 **פירוט טענות הנתבעת**
- 20 לטענת הנתבעת, הפרסומים אליהם מפנה התובע אינם עולים כדי לשון הרע וגם אם כן, הרי
21 שעומדות לה ההגנות שנקבעו בסעיפים 13-15 לחוק והחזקה הקבועה בסעיף 16 בו. בנוסף
22 עומדת לנתבעת הגנת "זוטי דברים".
- 23 לטענת הנתבעת, התובע טוען לפרסומים שבוצעו על ידה, אולם הוא אינו טורח לציין בגין
24 אילו פרסומים הוא תובע ואין אפשרות לדעת מהי לשון הרע המיוחסת לנתבעת בכל אחד
25 מהם. בהקשר זה טוענת הנתבעת, כי התובע מייחס לה דברים שלא אמרה או שלא עשתה,
26 אלא נאמרו או נעשו על ידי אחרים, תוך שהוא מסיק מסקנה שגויה כי אלה נשלחו על ידה,
27 דבר שלא הוכח.
- 28 עוד נטען, כי אף שנמחקה התביעה נגד 2 נתבעים נוספים לא הופחת סכום התביעה ולא ניתן
29 לדעת איזה סכום תביעה מיוחס לנתבעת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15001-11-17 גוטמן נ' אורלי

- 1   הנתבעת טוענת כי ענייננו ב"תביעת השתקה", וכי התובע עושה בה שימוש לצורך הפחדה או
2   הרתעה לא לגיטימיים מפני השמעת ביקורת או חשיפת האמת. אין עניננו בהגנה על שמו
3   הטוב של התובע, שלו נגישות עדיפה למשאבי המשפט, כי אם רצון להרתיע אותה, תוך
4   שימוש לרעה בהליך. בהקשר זה טוענת הנתבעת, כי מאז שגילתה כי בנה ה"מת" נמצא חי,
5   משפחתו של התובע מנהלת מסע רדיפות ואיומים כלפיה והכל במטרה להשתיק אותה.
- 6   30. ביחס לפרסום שבוצע באתר "עולמם של חרדים" על ידי הכתב החרדי שאולזון, טוענת
7   הנתבעת, כי תמוה בעיניה מדוע בחר התובע לתבוע דווקא אותה, מבין האלפים ששיתפו את
8   הכתבה והיא רואה בכך חלק מהניסיון להשתיק אותה.
- 9   31. לטענתה, לאחר שנחשף מידע רב על בנה החטוף, רק אז שיתפה את אחד הפרסומים, במטרה
10   לדלות מידע ולהגיע למשפחות נוספות שנחטפו להם ילדים מבית החולים לניאדו בשנים
11   הרלבנטיות ללידת בנה. בכך, טוענת הנתבעת, הגנה על אינטרס ציבורי ראשון במעלה, זכות
12   ציבור המשפחות לדעת על חטיפת יקיריהם וזאת מבלי שהיתה לה כוונה לפגוע חלילה בתובע
13   או בני משפחתו.
- 14   32. ביחס לטענת התובע כי הנתבעת שלחה שליחים לבלוש אחריו, הרי שזו לא הוכחה והיא לא
15   שלחה איש להטרידו. בכל הקשור למשלוח מכתבים לתובע (המכתב מיום 22.8.17) טוענת
16   הנתבעת כי בסך הכל רצתה לחדש את הקשר עם בנה החטוף והביטויים הקשים בהם נקטה
17   כוונו לאנשים המעורבים בחטיפתו ולא אליו. הנתבעת מכחישה פניות טלפוניות מיוזמתה,
18   כטענת התובע, ומכחישה גם את טענתו כי הגיעה לחלק פליירים בקרית צאנו. הנתבעת טוענת
19   כי לא שלחה אנשים להטריד את מנוחת התובע ובני משפחתו, לרבות במוסדות החינוך של
20   ילדיו, ולא הוכח שאם נעשה כן הדבר קשור אליה. בכל הקשור לחתונה אליה הגיעה, טוענת
21   הנתבעת כי היא הוזמנה אליה וניגשה לשולחן בנות משפחת התובע לשיחה.
- 22   33. הנתבעת מדגישה כי התובע סירב להציג צילום מקורי של דרכונו וטען כי אין לו תעודת זהות
23   וגם לא תעודת לידה, הוא גם סירב תחילה לענות בן כמה הוא ולשאלות נוספות בעניינים
24   אלה, לרבות מי הם הוריו הביולוגיים, הרבה להשיב כי הדבר אינו רלבנטי. גם תשובותיו של
25   אביו "המאמץ" לדבריה היו מתחמקות.
- 26   34. את טיעוניה בדבר זהות התובע סומכת הנתבעת על מספר מסמכים ועדויות נוספים: תעודת
27   לידה של בנה, ללא חתימה וחותמת אולם עם שם שניתן לו בטרם נימול. מסמך המבהיר כי
28   אין לבנה מספר זהות ישראלי, "תעודת שחרור לילד שמת" ללא מספר זהות שלו או של האם
29   היולדת. עוד מפנה הנתבעת לכך שהתאריך המופיע בהודעת הקבורה וברשיון הקבורה ביחס
30   למועד הקבורה אינו זהה. בנוסף מפנה הנתבעת לכך שהיא רשומה בבית החולים איכילוב
31   כגרופה פלוס 6 ילדים (ולא חמישה).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 .35. הנתבעת נאחזת גם בתעודת הפטירה של היילוד, שלטענתה לא נחתמה על ידי ד"ר עזאם
2 אסחייק ששמו מופיע עליה ועל כן היא חסרת תוקף.
- 3 .36. הנתבעת מפנה גם לעדותה של הגב' פרומר שנטען כי התגוררה בשכונת למשפחת התובע בשנת
4 1983 והכירה את התובע וכי בניגוד לטענת אביו הוא לא נימול ביום השמיני. עוד טענה העדה
5 כי אחותה היתה שמרטפית של התובע כשהיה תינוק, לפני שנת 1988 בה נטען שנולד.
- 6 .37. בכל הקשור לראיות שהביא התובע להוכחת גילו טוענת הנתבעת, כי מדובר במסמכים
7 חסרים. דף חיסונים לא אותנטי ללא פרטים מזהים והזמנה לבר מצווה שתאריכה אינו עולה
8 בקנה אחד עם העדויות שנשמעו. לכך מצרפת הנתבעת גם את אישורו של התובע בעדותו כי
9 קיימת לו תעודת נישואין כאשר הוא ואשתו כלל לא התחתנו ברבנות.
- 10 .38. לטענת הנתבעת "החשש הוא ממשי כי התובע הוא גבריאל אטלן התינוק שנחטף לנתבעת
11 מבי"ח לניאדוו" (ס' 47 לסיכומים). בהקשר הגנת אמת הפרסום טוענת הנתבעת כי "מדובר
12 באמת של הנתבעת או לכל הפחות האמת בה היא מאמינה בכל ליבה" וכי לא יכול להיות
13 חולק כי מדובר במידע שיש לציבור הרחב תועלת בידיעתו. הנתבעת מכחישה את טענת
14 התובע לפיה היא מסרבת לבדיקת רקמות.
- 15 .39. בכל הקשור להגנת תום הלב טוענת הנתבעת, כי היא חיה את התחושה שהטילה עליה חובה
16 חוקית ומוסרית וחברתית לספר את סיפורה. לטענת הנתבעת חלה בעניינה הגנת סעיף 15(2)
17 לחוק איסור לשון הרע, שכן עשתה את הפרסום בשל חובה מוסרית או חברתית כאשר יש
18 לציבור אינטרס לדעת. חופש הביטוי, טוענת הנתבעת, עולה על שלוותם של סוחרי תינוקות.
19 לטענתה, יש חשיבות לכך שלא מדובר רק בבנה אלא ב"פשעים נגד האנושות" המחייבת
20 העמדה לדין של כל הגורמים המעורבים.
- 21 .40. כמו כן, הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר שלה, ענין אישי רגיש וכואב (סעיף 15(3)).
22 בנוסף נטען, כי הפרסומים, שאינם לשון הרע, מהווים ביקורת כנה לגבי התנהלות התובע
23 ומשפחתו. הנתבעת טוענת גם לתחולת החזקה שבסעיף 16 לחוק. לטענתה הפרסום היה אמת
24 ובוודאי שהיא לא התכוונה לפגוע בתובע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים
25 המוגנים שבסעיף 15 לחוק.
- 26 **ראיות הצדדים**
- 27 .41. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית שלו ולאחר שהנתבעת ביקשה לזמן לעדות את אביו, זימן
28 הוא את אביו, הרב גוטמן, למתן עדות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 .42. הנתבעת הגישה תצהיר עדות ראשית שלה ושל מספר עדים נוספים: כרמית לסרי (בתה),
2 נפתלי אטלן (גרושה), דני ליברמן (אבי חתנה), אבנר שי סיטבון ואברהם בן אבו (פעילים
3 חברתיים בנושא חטיפות ילדים). בנוסף, ביקשה לזמן למתן עדות את תמר אייד (מי שהיתה
4 נתבעת, גם היא פעילה חברתית), בתיה פרומר (מי שהיתה בעבר שכנה של משפחת התובע)
5 וד"ר עזאם אסחק (החתום על תעודה רפואית בדבר מות בנה של הנתבעת).

6 .43. בסופו של דבר ויתרה הנתבעת על עדותם של נפתלי אטלן ותמר אייד ולפיכך בדיון נשמעו
7 התובע ואביו וכן הנתבעת ויתר העדים מטעמה.

8 פירוט הפרסומים/ארועים מושא התביעה וטענות הצדדים ביחס אליהם

9 .44. ראשית יאמר, כי צודקת הנתבעת (בטיעונה בסיכומיה) כי התובע לא פירט באופן סדור
10 מפורש ומפורט (עוד בכתב התביעה) את לשון הרע המדויקת שהוא טוען כלפי הנתבעת,
11 במלואה, בניגוד לדין.

12 .45. הלכה פסוקה היא כי על תובע בעילת לשון הרע לצטט במפורש ובמדויק את אותה לשון הרע
13 בגינה הוא תובע, ואף אין די בענין זה בצירוף הפרסום או בהבאת דוגמאות ממנו (רע"א
14 2291/12 הלפרין נ' איצקוביץ (25.6.2012)). אין זה מתפקידו של בעל הדין שכנגד או של בית
15 המשפט לבחור את המילים המדויקות המהוות לשון הרע על פי הנטען.

16 .46. כן גם שלל הארועים המופיע בכתב התביעה, בתצהיר (ובסיכומים) אינו מתואר
17 ומתוארך בצורה סדורה ומפורטת ולא תמיד עומד התובע על האבחנה בין טענתו להטרדה
18 מצד הנתבעת וטענתו להוצאת דיבתו רעה. דרך תיאור זו מקשה בראש ובראשונה על בעל
19 הדין שכנגד אולם גם על בית המשפט, הנדרש "לסדר" ו"לפענח" בעצמו את סדר הארועים,
20 פירוטם המדויק והציטוטים הרלבנטיים לעניינו.

21 .47. הנתבעת טענה כאמור לראשונה רק בסיכומיה ועל כן ומבלי לגרוע מהאמור, אתייחס, ככל
22 הניתן לארועים הבולטים והמרכזיים אליהם מתייחס התובע במפורש בתביעתו (ותצהירו),
23 כפי שקיבץ אותם גם בסיכומיו, כמפורט להלן.

24 .48. שליחת שליחים להטריד את התובע, לבלוש אחריו ולטלפן אליו

25 לטענת התובע (סעיף 14 ונספח ה' לתצהירו), ביום 13.2.13 הנתבעת שלחה בריונים (אחד
26 מהם התחזה לעובד עיריה) שחסמו את דרכו של התובע וטענו בפניו שהוריו אינם הוריו
27 הביולוגיים ושיש צו שיפוטי לבדיקה גנטית, דבר שלא היה נכון. לטענת התובע טענות אלה
28 הוכחו מתצהיר הנתבעת עצמה שהודתה בשליחת שליחים לאתר את התובע לבלוש אחריו
29 וליצור עימו קשר ובעקבות זאת אף השיגה תמונה של התובע (ס' 27,30 ו-31 לתצהירה).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 לטענתו, העד שי בוארון, שהודה בשיתוף פעולה עם הנתבעת, הודה בעדותו בפניה טלפונית
2 לתובע בענין טענות הנתבעת.

3 הנתבעת מכחישה כי שלחה אנשים וטוענת כי הדבר לא הוכח ואם טוען התובע כי אנשים
4 אחרים עשו כן, כמו אותו שי בוארון לא ברור מדוע מחק את התביעה נגדו.

5 פניות טלפוניות ומכתבים טורדניים של הנתבעת לתובע לבני משפחתו ולסביבתו .49

6 התובע טוען כי הוטרד על ידי הנתבעת במכתבים פולשניים וטורדניים. לטענתו, הנתבעת
7 מצידה הודתה (בס' 32 לתצהירה) כי ניסתה לחדש את הקשר בינה ובין מי שהיא סבורה
8 שהוא בנה.

9 התובע מפנה למכתב מיום 22.8.17 (נספח יג', ס' 28 לתצהירו), שנטען שבו מביעה הנתבעת
10 אהבתו אליה וכי הוא הושם בתיבת הדואר שלו ויש בו כדי לפגוע פגיעה בוטה בפרטיותו
11 ובשלוות חייו. לטענתו מדובר במכתב ארוך ומטריד שלבד מתוכנו האובססיבי (חזרה על
12 הביטוי "תמיד תהיה שלי"), כולל גם תכנים מפחידים ומאיימים בעולם המושגים החרדי,
13 לרבות נושאים של ייסורים, מוות ועונשים בידי שמיים: "או בדרך המלך נלך, או על גחונך
14 !!!... ב' דרכים יש לאדם להגיע ליעודו או דרך תורה או דרך ייסורים... המתחזה לרמאי,
15 כמתעטף בטלית שלא שלו... יש דין ויש דיין בעולמך, הבחירה בידיך!! יום יבוא ודוהר בצעדי
16 ענק לשלם את פשעיו. יום הפרעון יום המשפט, הבורא רחמן אך לא וותרן!!!... השקר חי
17 במוות, המוות חי בשקר".

18 לטענת התובע, בחקירתה (עמ' 39 ו-41) הודתה הנתבעת במשלוח המכתב, וזאת גם לאחר
19 בקשות לחדול ממשלוח ולאחר שניתן צו למניעת הטרדה מאיימת. העד שי בוארון הודה
20 שהעביר את המכתב לתובע לבקשתה של הנתבעת (עמ' 63, ש' 20).

21 לטענת הנתבעת היא רצתה בסך הכל לחדש את הקשר עם בנה החטוף וליידע אותו כי היא
22 אימו הביולוגית וכי יש לו משפחה חמה ואוהבת. ביחס למקורות שצוטטו ממכתבה, טוענת
23 הנתבעת כי אלה הופנו אך ורק לאנשים המעורבים בחטיפתו של בנה ויכולים עדיין לבקש
24 מחילה.

25 התובע טוען כי הוכחה על ידו הטרדה על ידי פניות לבני משפחתו ותוך פגיעה בשמו הטוב.
26 בהקשר זה מפנה התובע לתמלילים שצורפו על ידי הנתבעת ולשיחתה שם עם חמיו של
27 התובע, שם טענה טענות קשות נגד התובע ומשפחתו ("נפלתם לגייהאד חרדי של עולם
28 תחתון") וטענה שחמיו רומו בשידוך ביתם עימו. הנתבעת מצידה כופרת בכך שהטרידה את
29 חמו של התובע היות והשיחה התנהלה מיוזמתו של חמיו ולא שלה.

30 עוד טוען התובע (בס' 14-16 לתצהירו) כי במועדים שונים הנתבעת פנתה אליו בזהויות בדויות
31 על מנת לדלות ממנו פרטים אישיים וכי במכתב בשמה שפורסם ברשתות (נספח ו' לתצהיר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 התובע) הודתה הנתבעת ביצירת קשר עם התובע ובכך כי היא מנהלת "מלחמות קשות להכיר
2 ולהשיב את בננו לחיק המשפחה".

3 התובע טוען גם לריבוי שיחות טלפון אנונימיות של גורמים עלומי שם שביקשו להיפגש עימו
4 ולא הגיעו. הנתבעת מצידה מכחישה שהיא עומדת מאחורי שיחות שכאלה.

5 חלוקת "פסקוילים" ופליירים אודות התובע בתיבות הדואר של שכנים ובמוסדות חסידות .50
6 צאנו

7 לטענת התובע, במספר ארועים הופצו מטעם הנתבעת פסקוילים בקרית צאנו נתניה
8 ובירושלים בקהילה של התובע.

9 התובע מפנה לארוע חלוקת פליירים בקומפלקס מוסדות צאנו בירושלים הכולל בית כנסת,
10 כולל התובע ובית הספר של ילדיו, ביום 24.7.27. התובע מפנה בהקשר זה לסרטון (בכותרת
11 סעיף 24 חלוקת פליירים בבית הכנסת צאנו), שם בדקה 30: 14 ניתן לראות אלמוני נכנס
12 לבית הכנסת ומחזיק פליירים זהים לאלה שנראו בידי הנתבעת בסרטונים אחרים, עם תמונת
13 התובע. לטענתו יש בכך כדי להטרידו ולפגוע בשמו הטוב.

14 עוד מפנה התובע לארועים של חלוקת פליירים בבניין מגוריו ומגורי הוריו (ס' 19 ו-27
15 לתצהירו), וזאת גם באותו יום בו נשלח המכתב מיום 22.8.17. התובע מפנה לעדות אביו
16 שהעיד כי ניסה למשות אותם מתיבות השכנים. עוד מפנה התובע לתמונה נספח יב' לתצהירו
17 ולסרטוני האבטחה שצירף (תחת כותרת סעיפי תצהירו בענין). לטענת התובע העד בוארון
18 אישר את תמונתו בחדר המדרגות בה הוא נראה נושא את הפסקוילים, שלטענתו לא הוכנו
19 על ידו אלא נמסרו לו להעברה (לבקשת הנתבעת, עמ' 63, ש' 20).

20 לטענת התובע טענת הנתבעת כי לא היתה אחראית לפרסומים הופרכה שכן תוכן
21 הפסקוילים זהה לחלוטין לתכנים שהיא עצמה הפיצה והם עצמם זהים לחלוטין לאלה
22 שתועדו ככאלה שהופצו על ידה בהפגנותיה ושפורסמו על ידה ברשת הפייסבוק.

23 התובע טוען כי גם בימים 10.7.17 ו-1.11.17 חולקו פסקוילים בבתי חסידי צאנו בנתניה (ס'
24 23 ו-30 לתצהירו), בכך הופר גם הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן נגד הנתבעת. התובע
25 מפנה לפסקויל נספח יד לתצהירו (בו מופנית אצבע מאשימה ביחס לחטיפתו של התובע, בין
26 השאר, נגד אביו). הנתבעת נראית טוענת את משנתה ומחלקת פליירים לעוברי אורח עם
27 תמונת התובע (הוגש בדיסק תחת כותרת ס' 24 ו-30 לתצהיר ועמ' 2 בקובץ הצילומים מדף
28 הפייסבוק). לטענת התובע יש לייחס חומרה לכך שדברים אלה נעשו לאחר שניתנו הצווים
29 למניעת הטרדה מאיימת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

51. התפרעויות הפגנות ומחאות באירועים ובמוסדות קהילתיים חרדיים תוך הטרדת התובע
ופגיעה בשמו

התובע טוען, כי במספר הזדמנויות הופיעה הנתבעת בארועי קהילת התובע וצעקה את משנתה המופרכת ללא הרף בליווי שלטים עם שמו ותמונתו. התובע מפנה בס' 22 לתצהירו לארוע כזה שארע ביום 3.17.17. עוד נטען כי הנתבעת הגיעה לעזרת הנשים בחתונת נכדו של האדמו"ר מצאנז (במאי 2014), הטרידה את אשת התובע, לרבות צעקות שהתובע "ילד גנוב" (ס' 16 לתצהיר התובע). כמו כן נטען (ס' 17 לתצהיר התובע) כי הנתבעת העמידה ליד בית הכנסת של התובע דוכן עם תמונות להפצת משנתה. הנתבעת טוענת שהוזמנה לחתונה ושוחחה עם מי מבני משפחת התובע.

התובע מוסיף וטוען לארוע מיום 26.6.17 בו תועדה הנתבעת פורצת לכולל של הרב שלוש וצועקת ללא הרף את משנתה לעבר הלומדים תוך הפצת לשון הרע על מוצא התובע, זיוף דרכו וכו'. הנתבעת גם מתועדת מחלקת פליירים עם תמונת התובע ושמו המלא, הדומים לאלו שחולקו פעמים אחרות ובכתבה שפורסמה על ידי חיים שאולזון (נספח ז' לתצהיר התובע, עמ' 4 לקובץ מדף הפייסבוק של הנתבעת, ס' 19 לתצהיר התובע).

52. הפגנות ברחובות להפצת משנתה של הנתבעת אודות התובע תוך הנפת תמונתו ושמו בצורה מבזה

לטענת התובע, במספר ארועים אירגנה הנתבעת עם חבריה התקהלויות ברחובות נתניה בה לבשו המשתתפים חולצות מודפסות עם שם התובע (תחת הכיתוב "החזירו את בני שמעון גוטמן" ומתחתיו "איכה היתה לזונה" ותמונתו של ילד קטן שזהותו אינה ידועה, נספח י' לתצהיר התובע), וכן פריטים עם תמונת התובע עצמו. הנתבעת אף הניפה שלטים עם תמונתו ושמו של התובע. את אחריות הנתבעת לחולצות מוצא התובע בביטוי "החזירו את בני" ובנוכחות הנתבעת בארועים, ארגונים והובלתם.

התובע מפנה גם לארוע מיום 10.7.17 בו ארעה התקהלות בנתניה בהובלת הנתבעת שזעקה בעזרת מגפונים את טענותיה לכלל העוברים והשבים בצירוף פשקווילים ותמונות (ס' 23 ו-24 לתצהיר התובע והסרטונים תחת כותרת זו, ושידור הארוע בפייסבוק בקובץ הצילומים מדף הפייסבוק שהוגש).

בנוסף מפנה התובע גם לארוע מיום 24.10.17, הפגנה שאף היא שודרה בפייסבוק בה ניתן לראות את הנתבעת עם שלט הנושא את תמונת התובע ושמו תחת הביטוי המבזה "איכה היתה לזונה קרית האדמו"ר מצאנז" (סרטון 2).

התובע מפנה לעדותה של הנתבעת (עמ' 42, ש' 23) בה הבהירה כי היא עושה פעולות אלה "כי יש לי זכות לפי חופש כבוד האדם וחרותו".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

53. פרסומים ברשתות החברתיות ובאתרי אינטרנט חרדים 1

2 לטענת התובע (ס' 19 ונספח ו' לתצהירו) הנתבעת יזמה מסע ברשתות החברתיות ובאתרים
3 החרדיים לשם הפצת טענותיה. כך פרסמה בעמוד הפייסבוק של חתנה עוז ליברמן (ביום
4 18.8.15) פוסט המגולל את סיפורה של הנתבעת ואת טענותיה בדבר חטיפתו של התובע
5 ממנה.

6 בין השאר נכתב שם, כי הנתבעת ובעלה ביקשו "לפרסם את הסיפור המזעזע בשם ההורים
7 הביולוגיים: אטלן דבורה ונפתלי". עוד נכתב שם, בין השאר, כי "לפני כשנתיים גילינו שהילד
8 חי ונמסר לידי חסיד צאנו שוויצרי מליונר, חשוך ילדים והבריא אותו לשוויץ במשך כ-14
9 שנה. כיום מתגורר הבן בירושלים, אב לשלושה ושמו 'שמעון גוטמן'... חסידי צאנו מנתניה
10 ומירושלים, עסקנים חרדים שמעידים על החטיפה ועל העברתו לידי הגביר תמורת השתקת
11 העניין ומתן שוחד כבד לחסידי צאנו שהם הבעלים של בית חולים לניאדו. בני נחטף מבית
12 חולים לניאדו בשם אטלן גבריאל, זהו שם שנתנו לו החוטפים כדי להמציא לו דרכון שוויצרי
13 מזויף, ללא ת.ז., ללא תעודת לידה וללא תיק אימוץ, הילד הועבר לידי צבי גוטמן, ברשותי
14 נמצא מספר הדרכון של בני שקרוי היום שמעון גוטמן... המשפחה המאמצת נוקטת באיומים,
15 הפחדות, עלילות שווא והכחשה ע"י מתן שוחד לבכירים במגזר הציבורי על מנת להשתיק
16 את הפרשה... הנני פונה אלכם ומבקשת את עזרתכם בעניין פרסום וגילוי האמת ולחשיפת
17 הפרשה המזעזעת. בברכה: הרבנית דבורה אטלן" (מספר נייד).

18 התובע מדגיש, כי אף שהנתבעת ניסתה בעדותה להרחיק עצמה מהפרסום, התברר כי היא
19 הגיבה בעצמה עשרות פעמים לתגובות הגולשים לפוסט באמצעות חשבון הפייסבוק האישי
20 שלה, תוך הוספה נלהבת של טענות קונספירציה והכפשות והפניית גולשים גם לעמוד
21 הפייסבוק שלה לקבלת מידע נוסף. לטענת התובע דברים אלה סותרים את טענת הנתבעת כי
22 הפרסום לא היה בידיעתה ושליחותה. התובע צירף לסיכומיו כנספח א' דוגמאות לתגובות
23 הנתבעת (שהוגשו כחלק מהראיות והנתבעת הורשתה לצרפם גם לסיכומים, בהחלטה
24 שניתנה בדיון).

25 בסוף נספח ט' לתצהירו (כצרופה של הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת) צורפה
26 תגובה של הנתבעת בפייסבוק (ללא תאריך) שם עונה הנתבעת לאחת ורדה שטיינברג ברכה
27 באלו המילים: "נאבקת להשיב את בני שנחטף לי מלניאדו בידי חסידי צאנו. גיליתי שהוא
28 חי לאחר 28 שנים. איימו על חיי הילד גר בגטו צאנו בירושלים. דרעי מעורב בחטיפתו. דרעי
29 גדל במוסדות צאנו והכיר את המיליונר גוטמן עירי צאנוי ששילם לרייכים החוטפים
30 180,000 דולר על חטיפתו. פרסמנו בכל הרשתות פוסטים סרטונים פצצה מתקתקת".

31 התובע מפנה גם לפרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת (נספח י' לתצהירו) וטוען כי הנתבעת
32 גם פעלה להגברת תפוצת הפרסומים בפייסבוק, כפי שניתן לראות בסרטון (המתייחס לסי' 24

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 ו-30 לתצהירו) בו נשמעת הנתבעת זועקת (בדקה 56: 00) "כנס לפייסבוק שלי, דבורה אורלי
 2 בעברית, אתה תראה את הפליירים, אתה תראה את הפוסטים, תראה את המצגת".
 3 התובע מפנה גם לפרסומו של חיים שאולזון ב"חדרי חרדים" מיום 31.6.16 (נספח ז'
 4 לתצהירו). לטענתו הנתבעת עומדת מאחורי פרסום זה שכן היא הבהירה שהיא כותבת
 5 ב"חדרי חרדים". טענתה כי פרסום זה היה הראשון וממנו התגלגלו הדברים נסתרת, לטענת
 6 התובע, מהעובדה שהפרסום שנעשה על ידי עוז ליברמן קדם לו.
 7 התובע מדגיש גם כי בעדותה הודתה הנתבעת, לבסוף, בכך ששיתפה את הפרסומים: "אני
 8 גם שיתפתי ואני מודה" (עמ' 36, ש' 28-35). לטענת התובע הנתבעת שיתפה את כתבתו של
 9 שאולזון מאות פעמים מידי יום, כעולה מנספח א' לסיכומיו. בהקשר זה מפנה התובע להלכה
 10 שנקבעה לפיה שיתוף דינו כפרסום לשון הרע.

הבקשות לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת

11
 12 54. ביום 8.11.2016 הגיש התובע נגד הנתבעת בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (ה"ט
 13 36192-08-16 גוטמן נ' אורלי). בהחלטה שניתנה באותו יום (כב' השופטת ג'. סקפה שפירא)
 14 נקבע (ההדגשות כאן ובהמשך – אינן במקור):

15 "לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, מצאתי כי המשיבים נקטו נגד
 16 המבקשים הטרדה מאיימת. אומר כי אין זה מסמכותי לקבוע
 17 במסגרת הליך זה, האם טענותיה של המשיבה 1 כי המבקש 1 הוא
 18 אמנם בנה, הן טענות נכונות. בהתאם אף לא אפשרתי למשיבים
 19 להציג ראיות בענין זה. אומר, כי אף אם היה הדבר נכון, ואינני
 20 קובעת שכך הוא, הרי שגם אז רשאי המבקש 1 להחליט בעצמו אם
 21 הוא מעונין בקשר עם המשיבה 1. מתוך כתב הבקשה והדברים
 22 שנטענו בבית המשפט, מובן כי המבקש 1 אינו מעונין בקשר כזה
 23 ועל המשיבים לכבד את רצונו."

לפיכך נקבע:

24
 25 "בנסיבות אלה, משעה שמצאתי כי יש חשש ממשי לפגיעה בשלוות
 26 חייהם של המבקשים וכן להמשך פגיעה כאמור, ניתן צו האוסר על
 27 המשיבים לבצע פעולות כדלקמן:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15001-11-17 גוטמן נ' אורלי

- 1 א. ליצור קשר עם מי מהמבקשים, בכתב או בעל פה, במישרין או
2 בעקיפין, להגיע לביתם, למקום עבודתם או לימודיהם של מי
3 מהמבקשים.
- 4 ב. נאסר על המשיבים לפגוע בפרטיותם של המבקשים בכל דרך
5 שהיא, לרבות בפניה לקרוביהם או חבריהם של המבקשים בטענה
6 כי המשיבה 1 היא אמו של המבקש 1 וכך נאסר על המשיבים לפגוע
7 בפרטיות של המבקשים בפרסום בכל דרך שהיא את דבר טענותיה
8 של המשיבה 1 באופן שיש בו כדי לחשוף, ולו ברמז, את פרטי זהותם
9 של מי מהמבקשים ובפרט של המבקש 1, כאדם שנטען שהוא בנה
10 של המשיבה 1
- 11 .55 תוקפו של הצו נקבע עד ליום 15.2.17 וביום 14.2.2017 הוארך הצו עד ליום 14.8.2017.
- 12 .56 ביום 6.9.2017 הגיש התובע בקשה נוספת למתן צו (ה"ט 17-08-53997 גוטמן נ' אורלי).
- 13 .57 בהחלטתו מאותו יום קבע בית המשפט (כב' השופטת ליפשיץ-פריבס) :
- 14 "... המשיבה אשרה בפני כי היא יצרה קשר לאחרונה עם המבקש 1
15 במשלוח מכתב אליו וכן אשרה כי המשיבים האחרים פועלים עבורה
16 ולטובתה על מנת להביא לחקר האמת בנוגע לבנה, המבקש 1.
- 17 המבקש 1 מצידו חזר ואמר בישיבה זו ובישיבה הקודמת כי אין כל
18 קשר בינו ובין המשיבה 1 וכי הוא מוטרד מפניותיה אליו בעצמה או
19 באמצעות אחרים, ואינו מעוניין בכל קשר עם המשיבה 1".
- 20 בהמשך נקבע :
- 21 " לאחר שבחנתי את הטענות ומבלי שיהיה בכך משום הכרעה בנוגע
22 לקשר המשפחתי בין המבקש 1 למשיבה 1, מה שיכול להתברר
23 בהליכים אחרים שבידי המשיבה 1 לנקוט בהם, אני קובעת כי אין
24 בחיפוש אחר בנה האבוד כדבריה, של המשיבה 1, כדי לבסס את
25 זכותה לפנות אל המבקשים בכל דרך למעט בהליכים חוק.
- 26 התרשמתי כי פניותיה של המשיבה 1 אל המבקשים מפריעים
27 לשלוות חייהם באופן שיש בו כדי לבסס מתן צווים למניעת הטרדה
28 מאיימת. בחינת קיומה של הטרדה מאיימת נעשית לפי מבחנו של

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 האדם הסביר בהתאם לבחינה הנעשית על ידי בית המשפט, ולא
2 בבחינה סובייקטיבית של המשיבה כמו גם של המבקשים.
3 מעיון בנספחים לבקשה, התרשמתי כי פניותיה של המשיבה 1
4 למבקש 1, המגיעות לפתחם של המבקשים האחרים לרבות לביתם,
5 יש בהן משום הפרעה למבקשים וניהול חיי יומיום ללא חשש
6 מחדירה לפרטיותם.
7 בכל האמור, אין כדי למנוע בירור וחקירה של המשיבה 1, כמו גם
8 מחאה בנוגע להעלמות או לחטיפה של ילדה הביולוגי, ובלבד שלא
9 תהיה פניה ישירה אל המבקשים.
10 בכך גם אין כדי למנוע מהמשיבה 1 להציג את תמונת בנה ובלבד
11 שלא תיחס את התמונה בפרסומיה למבקש 1 בהעדר הכרעה
12 משפטית בשלב זה בנוגע להיותה אמו הביולוגית."

דין והכרעה

13
14 58. לאחר שקראתי את כתבי הטענות, עיינתי בתצהירים ונספחיהם, לרבות התמונות,
15 הצילומים, הסרטונים וסיכומי הצדדים וכן התרשמתי מהעדים שהעידו בפני, הגעתי
16 למסקנה כי דין התביעה להתקבל.
17 59. ממכלול הראיות בתיק אכן עולה כי הנתבעת ממררת, פשוטו כמשמעו, את חייו של התובע
18 (כמו גם של בני משפחתו) וזאת במשך שנים ארוכות.
19 60. אכן חלק מהארועים להם טוען התובע לא ניתן לקשר באופן ישיר לנתבעת, אלא שהוכח כי
20 היא גייסה למאבקה, בין השאר, פעילים חברתיים הפועלים בשמה, עבודה ואף לבקשתה.
21 מכל מקום, די בארועים והפרסומים שבוצעו על ידי הנתבעת עצמה, עליהם למעשה היא אינה
22 חולקת, כדי לבסס את הקביעה כי הנתבעת הוציאה דיבתו של התובע רעה, הטרידה אותו,
23 הטרדות שנקבע כבר כי הן עולות כדי הטרדות מאיימות ופגעה בפרטיותו.
24 61. כפי שנקבע כבר במסגרת בקשות התובע לצווים למניעת הטרדה מאיימת, הרי שגם לו היתה
25 טענתה של הנתבעת בדבר היותה אמו הביולוגית של התובע נכונה, אין בכך כדי להצדיק את
26 רדיפתה הבלתי פוסקת אחריו בניסיון ליצור עימו קשר בניגוד לרצונו, תוך הטרדתו ופגיעה
27 בפרטיותו.
28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15001-11-17 גוטמן נ' אורלי

פרסום לשון הרע

- 1
- 2 .62 ניתן לטעון, כי טענות הנתבעת לפיהן התובע הוא "ילד גנוב" שנחטף (למעשה "נמכר") ואומץ
3 על ידי אחרים תמורת ממון רב, תוך ביצוע עבירות חמורות, לרבות שוחד וזיוף מסמכים,
4 אינן עונות על הגדרת "לשון הרע" כלפיו, שכן הטענות אינן מיוחסות לו. יחד עם זאת,
5 הנתבעת טוענת כי כיום התובע משתף למעשה פעולה עם גורמים אלה ועם מעלליהם הנטענים
6 ובמסגרת זו אף מנסה להתנער ממנה, מסרב לכל קשר איתה ולא מכיר באימהותה. דברים
7 אלה המיוחסים גם לתובע, בהקשר הכולל של טענות הנתבעת ביחס אליו, מוציאים גם את
8 דיבתו שלו רעה, במיוחד בקרב הקהילה בה הוא חי.
- 9 .63 הדברים פורטו בהרחבה לעיל, לרבות הפניה לסרטונים, תמונות וצילומי מסך שצרף התובע.
10 מצאתי להפנות במיוחד לארועים והפרסומים הבאים: ארועי חלוקת הפליירים מ-24.7.17
11 ו-22.8.17, סרטון שפורסם בפייסבוק בו זועקת הנתבעת את משנתה לכל דיכפין, לארוע
12 החתונה אליו הגיעה הנתבעת ולדבריה לבני משפחת התובע שם, לדברי הנתבעת בכולל הרב
13 שלוש, לחולצות שהדפיסה הנתבעת (או מי מטעמה), לדברי הנתבעת בארועים מיום 10.7.17
14 ו-24.10.17, לפרסומו של חתנה עוז ליברמן מיום 18.8.15, שנעשה (ככתוב בו) לבקשתה ואשר
15 היא אף הגיבה לו בפייסבוק, לתגובות הנתבעת בפייסבוק (נספחים ט' ו' לתצהיר התובע)
16 ולפרסומו של חיים שאולזון, אותו שיתפה הנתבעת ולו הגיבה.
- 17 .64 דברים אלה שנכתבו על ידי הנתבעת, שותפו על ידה ברשתות החברתיות או נשמעו כשהם
18 נזעקים מפיה בכיכר העיר, לעיתים בצירוף תמונתו של התובע, עונים על מספר חלופות
19 הקבועות במסגרת הגדרת לשון הרע הקבועה בסעיף לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965,
20 שכן פרסומם עלול בהחלט "1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז
21 או ללעג מצדם", "2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו, כמו גם
22 "3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית או משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או
23 במקצועו".
- 24 .65 כפי שנקבע לא אחת, המבחן לצורך הכרעה בשאלה האם פרסום עלול להיות משפיל מבזה
25 או פוגע, כהגדרת "לשון הרע" הוא מבחן אובייקטיבי לפי תפיסת הפרסום במובנו הטבעי של
26 האדם הסביר ללא כל חשיבות לכוונת המפרסם או פגיעת הנפגע (ע"א 723/74 הוצאת עיתון
27 הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד לא(2) 300, ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד
28 מג(3) 339).
- 29 .66 במאמר מוסגר יצוין, כי בהתנהלותה של הנתבעת היא הוציאה לשון הרע לא רק על התובע
30 כי אם על שורה ארוכה מאד של אישים, לרבות נבחר ציבור, המעורבים, כטענתה, בפרשת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 החטיפה האמורה של התובע. אלא שעניינם של אלה אינו מושא תביעה זו וממילא אין מקום
2 להתייחס אליו לגופו.
- 3 67. למעשה, לא קיימת מחלוקת על כך שמתקיים בענייננו גם יסוד ה"פרסום" הקבוע בסעיף 2
4 לחוק, שכן ענייננו בפרסומים שנעשו בעל פה ובכתב ונועדו ואף הגיעו בפועל לאנשים רבים
5 לבד מהתובע. בהקשר זה קיים ספק רק ביחס למכתבים שנכתבו לתובע עצמו, אולם דומה
6 שחלה בענייננו ההגדרה לפיה "**2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע**
7 **לאדם זולת הנפגע**", שכן קשה לחלוק על כך שתוכן מכתבים ששלחה הנתבעת לתובע לא
8 נועדו לעיניו בלבד, אלא לפרסום רחב יותר, כפי שאכן ארע בפועל.
- 9 68. מכל מקום גם אם אין במכתבים שכתבה הנתבעת לתובע בלבד כדי לענות על הגדרת הפרסום,
10 הרי שיש בהם כדי לענות על הגדרת פגיעה בפרטיות, כמו גם הטרדה ואף הטרדה מאיימת
11 (כפי שכבר נקבע).
- 12 69. בהקשר לפרסומים בפייסבוק, הרי שאין חולק כי תגובות הנתבעת עצמה הן בבחינת
13 "פרסום", אולם יש להזכיר, כי גם שיתוף בפייסבוק מהווה פרסום כהגדרתו בסעיף 2(ב)
14 לחוק, שכן שיתוף גם יוצר מעין עותק של הפרסום העוולתי לעוקב המשתתף ברשתות
15 החברתיות (רע"א 1239/19 יואל שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (8.1.2020)).
- 16 70. מהראיות שהובאו, כמו גם מעדותה של הנתבעת עצמה עולה כי היא עמלה נמרצות על מנת
17 להפיץ את "משנתה" ודבריה ביחס לתובע בתפוצה הרחבה ביותר. באחד הסרטונים (כמצוין
18 לעיל) אף עודדה הנתבעת את נמעניה להיכנס לדף הפייסבוק שלה על מנת לראות את
19 הפליירים, הפוסטים והמצגת הרלבנטיים לטענותיה.
- 20 71. יצוין, כי בחקירתה, ניסתה תחילה הנתבעת להרחיק עצמה מן הפרסומים, אולם הראיות
21 (כמפורט לעיל) טפחו על פניה. גם ביחס לפרסום של חיים שאולזון הודתה לבסוף: "אני אחרי
22 שראיתי כל כך הרבה שיתופים, ומי שהראשון שבעצם פרסם זה לא אני, אז אני גם שיתפתי
23 ואני מודה, וכל המטרה שלי היה כדי לקדם את העניין שיגיעו אלי עדים שידעו על כל
24 הסיפור הזה, שחטיפה של הבן שלי..." (עמ' 37, ש' 34-36). יצוין, כי פוסט זה זכה לכמעט 500
25 תגובות, חלק מהן של הנתבעת עצמה (בהן טענה למשל כי לתובע בוצע "אילוף של המוח כמו
26 לחיה").
- 27 72. עוד יצוין, כי מאחת מתגובותיה בפייסבוק (מתאריך לא ידוע, שהעתקה צורף גם לסיכומים),
28 עולה כי הנתבעת היתה לכל הפחות ערה לעובדה כי היא חשופה לתביעה בגין לשון הרע. כך
29 כתבה: "ברגע שיתבעו אותי על דיבה ולשון הרע אני טוענת אמת דיברתי וגוטמן יהיה חייב

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 לתת ד.נ.א. ואת זה מסרב לתת כי יש להם מה להסתיר. כל הפרסום במדיה לא תבעו עדיין
2 שחמו חב לשקרים. אנו מחריפים את המאבק. האמת קרובה".

3 פגיעה בפרטיות והטרדה

4 73. בנוסף ללשון הרע, הרי שפעולות ופרסומי הנתבעת עונים גם על הגדרת פגיעה בפרטיות. סעיף
5 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 קובע כי, פגיעה בפרטיות היא בין השאר, "**1) בילוש**
6 **או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת**" וכן "**4) פרסום תצלומו של**
7 **אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו**".

8 74. יצוין, כי בסיכומיה לא התייחסה הנתבעת במפורש ובמפורט לטענות התובע בדבר הטרדה
9 ופגיעה בפרטיות. מכל מקום, כעולה מהעובדות שהוכחו בפני, כמפורט לעיל, לא יכולה להיות
10 מחלוקת, כי הנתבעת ביקשה להתחקות ואף לבלוש אחר התובע ואף שלחה לו מכתבים,
11 שהטרידו את שלוות חייו. בנוסף, זעקה את משנתה עליו בציבור בעל פה, בכרזות ורשתות
12 החברתיות. כל זאת, באופן שאף הקשה על התובע לנהל שגרת חיים תקינה.

13 75. כבר נקבע שמעשים שיש בהם כדי "...להדיר אדם משלוותו, מהרגשת הביטחון האישי שלו
14 ומתחושתו, כי הוא יכול לנהל את חייו לעצמו, בלי שענייניו הפרטיים הופכים לתצוגה
15 לאחרים..." יש בהם כדי להוות הטרדה ופגיעה בפרטיות (ראו ד"נ 9/83 **בית הדין הצבאי**
16 **לערעורים נ' ועקנין**, פד"י מב(3)837).

17 76. כל זאת עשתה הנתבעת למען המטרה הלגיטימית, מבחינתה, לאתר וליצור קשר עם מי שהיא
18 סבורה שהוא בנה, כשנשאלה הנתבעת בחקירתה מדוע שלחה מכתבים אישיים לתובע,
19 השיבה "כדי לקרב אותו לאימא שלו" (עמ' 39, ש' 24). "אני פניתי אליו בצורה אימהית,
20 ורציתי לפגוש את הבן שלי". בהמשך הוסיפה, "אני פניתי כאימא לבן, לקרב את הקשר בינינו
21 אחרי ש-30 שנה הוא לא ידע שיש לו אימא ביולוגית בנתניה" (עמ' 40, ש' 1-9). אלא, שכפי
22 שכבר נקבע, הנתבעת אינה יכולה לכפות על התובע את רצונה, תוך שהיא מטרידה אותו שוב
23 ושוב, גם לו היה מוכח כי טענותיה בדבר הקשר הביולוגי שלה לתובע הן נכונות.

24 77. יפים לענייננו גם הדברים שנקבעו בה"ט (ת"א) 15-05-16161 **דחב"ש נ' כהן** (6.9.15) לפיהם:
25 "הפרעה לשלוות חייו של האחר ובני משפחתו, הטרדתו באמצעות הפצת כרוזים, ביזויו בפני
26 שכניו או בני ביתו, אינה דרך פעולה לגיטימית הגם אם בשם מטרות לגיטימיות".

27 78. למעשה, כבר נקבע על ידי בית משפט, במסגרת בקשות התובע למתן צווים למניעת הטרדה
28 מאיימת, כי יש בהתנהלותה כפי שפורטה לעיל, לא רק הטרדת התובע אלא גם הטרדה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 מאיימת, ואין אלא להפנות להחלטות בית המשפט כפי שצוטטו לעיל. יש לציין, כי הנתבעת
2 אף מצאה להפר צווים שניתנו נגדה בהקשר זה.
- 3 .79 התובע טוען, בנוסף, כי מתקיימת בעניינו גם חלופה נוספת של פגיעה בפרטיות: " **הפרה**
4 **של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים של אדם**". בהקשר זה מכוון התובע
5 לחובת הסודיות הקבועה בסעיף 34 לחוק אימוץ ילדים, התשמ"א-1981, הקובע כי:
6 "המפרסם שלא כדין, בלי רשות בית משפט, אחד מאלה – דינו מאסר שישה חודשים: (1)
7 שמו של מאמץ או של מאומץ או כל דבר אחר, העשוי להביא לזיהויים ככאלה, אלא אם כן
8 ניתנה הסכמה כמפורט להלן: (א) לענין פרסום הנוגע למאומץ שהוא בגיר – הסכמתו של
9 המאומץ או המאמץ".
- 10 .80 יצוין כי התובע טען רק בחצי פה כי הוא מאומץ (והוא ואביו אף בחרו שלא להשיב בענין זה
11 תשובות מפורשות) אולם טענתו לפגיעה בפרטיות בהיבט זה משולה למעשה הודאה שכך הוא
12 הדבר. משכך, לא יכולה להיות מחלוקת בדבר הפרתה של הנתבעת את חובת הסודיות
13 הקבועה בחוק בענין זה כמצוטט לעיל. אין חולק כי חשיפת הנתבעת בפרסומיה בפייסבוק,
14 בהפגנות ובכרזות את היות התובע מאומץ בצירוף שמו ותמונתו, עולה כדי פגיעה בצנעת חייו,
15 חדירה קשה לפרטים אישיים וחסויים של חייו. ממילא הנתבעת לא הוכיחה כי קיבלה את
16 הסכמת התובע לפרסם פרטים אלה.
- 17 האם עומדת לנתבעת הגנה
- 18 .81 כאמור לעיל, הנתבעת אינה מכחישה חלק מהפעולות שהתובע טוען שביצעה, אלא שהיא
19 טוענת, בראש ובראשונה כי זכותה לפעול כאמור ("אני עושה את זה כי יש לי זכות לפי חופש
20 כבוד האדם וחירותו, במדינה דמוקרטית, לחופש הביטוי, לומר את מה שכואב לי, נחבלו ידי
21 שלי" עמ' 42, ש' 27-29).
- 22 .82 חופש הביטוי, טוענת הנתבעת, עולה על שלוותם של סוחרי תינוקות. לטענתה, יש חשיבות
23 לכך שלא מדובר רק בבנה אלא ב"פשעים נגד האנושות" המחייבים העמדה לדין של כל
24 הגורמים המעורבים.
- 25 .83 בעיקר טוענת הנתבעת כי היא נמצאת, כאמור, במאבק לגיטימי להשבת בנה החטוף.
- 26 .84 אלא כפי שכבר נקבע בהחלטה שניתנה בבקשת התובע למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, גם
27 אם הייתה הנתבעת מוכיחה כי מדובר בבנה החטוף (ועל כך ידון בהמשך) אין לה כל זכות
28 לכפות על התובע קשר עימה וממילא אין לה כל זכות להוציא דיבתו רעה, להטרידו או לפגוע
29 בפרטיותו, בניגוד לרצונו ולבקשות מפורשות שלו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

85. הנתבעת הפרה את הצווים שניתנו נגדה למניעת הטרדה מאיימת ואין כל בסיס לטענתה
1 כאילו קיבלה אישור מבית המשפט לפרסם את תמונת התובע וכאילו בית המשפט נתן
2 "תמיכה, ועודד אותי להמשיך לעשות הפגנות ולפרסם את התמונה..." (עמ' 43, ש' 8-9).
3 בהחלטת בית המשפט (שצוטטה לעיל) נקבע במפורש כי אין בה "כדי למנוע מהמשיבה 1
4 להציג את תמונת בנה ובלבד שלא תייחס את התמונה בפרסומיה למבקש 1 בהעדר הכרעה
5 משפטית בשלב זה בנוגע להיותה אמו הביולוגית". במילים אחרות, גם בהחלטת בית המשפט
6 נאסר על הנתבעת במפורש לזהות את בנה שנטען כי נחטף עם התובע, בהעדר הכרעה משפטית
7 בענין. מכל מקום לא ניתן לטעון כי בית המשפט "עודד" את הנתבעת, בדרך כלשהי, לפעול
8 כפי שפעלה.
9
86. לא מצאתי מקום לקבל את טענת הנתבעת כי מעשיה חוסים תחת זכותה החוקתית לחופש
10 ביטוי וכי מדובר בתביעת השתקה שנועדה להפחידה ולהרתיעה מפני עמידה על זכויותיה
11 הלגיטימיות.
12
87. אכן, חופש ביטוי הוא בבחינת זכות חוקתית. יחד עם זאת, חופש הביטוי של הנתבעת אינה
13 זכות מוחלטת, כי אם זכות יחסית. מולה ניצבת, בין השאר זכותו של התובע לפרטיות וצנעת
14 חייו. גם סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע כי "כל אדם זכאי לפרטיות וצנעת
15 חייו" (ר' גם בג"צ 2481/93 דיין נ' וילק פד"י מח(2)456).
16
88. באיזון בין הזכויות האמורות יש מקום לקחת בחשבון, בין השאר, את ההיקף (הנרחב) של
17 פעילות הנתבעת, אופיה והשפעתה על סביבתו הקרובה של התובע, כפי שפורט לעיל. באיזון
18 זה ידה של זכות התובע לשלוות חייו היא על העליונה. חופש ביטוי אינו מקים זכות למרר
19 את חייו הפרטיים של האחר בכתב ובעל פה, באופן אישי ובכריזה לכלל הציבור (דבר שהוא
20 קל מאד בהתחשב בטכנולוגיה הקיימת), באופן שאינו מאפשר לו לחיות את חייו בשלווה (ר'
21 רע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל, פד"י ס(2)70).
22
89. אף אם הנתבעת זכאית לפעול במטרה להעלות את המודעות בציבור למה שהיא מכנה
23 "חטיפת ילדים" בנסיון למצוא משפחות נוספות שילדיהם נחטפו כביכול מביה"ח לניאדו,
24 אין בכך כדי להתיר לה להשתלח בתובע ובמשפחתו, לפגוע פגיעה קשה בפרטיותו של התובע
25 ולמרר את חייו, כפי שעשתה.
26
90. לא מצאתי כי ענייננו ב"תביעת השתקה" כטענת הנתבעת. בנסיבות כפי שהוכחו בפני לא
27 התרשמתי כי התובע ביקש לעשות בתביעה שימוש לצרכי הרתעה לא לגיטימית מפני השמעת
28 ביקורת או מפני חשיפת האמת, או שעשה שימוש לרעה בהליך. לא קיימים גם פערי כוחות
29 בין הצדדים או נגישות עדיפה של מי מהם למערכת המשפט, שיש בהם כדי ללמד על נסיבות
30 בהן ניתן לראות בתביעת התובע כתביעת "השתקה". יש גם לזכור בהקשר זה כי התובע ניסה
31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 "מזלו" תחילה בהגשת בקשות לצווים למניעת הטרדה מאיימת ורק משראה כי אין באלה
2 כדי להועיל לו פנה לתביעה דן.
- 3 .91 עניננו בהגנה על פרטיותו, שלווה חייו ושמו הטוב של התובע, שנפגעו קשות כתוצאה מפעולות
4 הנתבעת. התביעה הוגשה, כאמור, לאחר שהתובע ניסה להפסיק את פעולות הנתבעת
5 באמצעות הליכים למניעת הטרדה מאיימת, אולם הנתבעת הפרה את הצווים שניתנו נגדה.
6 התביעה הכספית שהגיש התובע לא היתה אצלו דרך הפעולה הראשונה ואכן התרשמתי כי
7 המניע של התובע בהגשת תביעתו, אינו רצון להתעשר או להפחיד את הנתבעת, כי אם רצון
8 להביא להפסקת פעילותה של הנתבעת נגדו, שלא צלח באמצעים אחרים.
- 9 .92 בנוסף לטענותיה אלה של הנתבעת, היא מבקשת גם לחסות תחת הגנות כאלה ואחרות
10 הקבועות בחוק איסור לשון הרע. כפי שיפורט להלן לא מצאתי כי הנתבעת הוכיחה כי לשון
11 הרע שהוציאה לתובע, ובאותה מידה גם הפגיעה בפרטיותו וההטרדות שספג ממנה, חוסים
12 תחת ההגנות הקבועות בחוק.
- 13 **הגנת אמת הפרסום**
- 14 .93 הנתבעת טוענת, בראש ובראשונה, להגנת "אמת הפרסום" (ס' 14 לחוק), לפיה **"תהא זאת**
15 **הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי"**.
- 16 .94 הגנת אמת הפרסום דורשת התקיימותם של שני תנאים מצטברים. האחד, שהפרסום היה
17 אמת והשני קיומו של עניין ציבורי באותו הפרסום.
- 18 .95 הנטל להוכיח את ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם, ועליו לעמוד בנטל זה
19 ולהוכיח את אמיתות הפרסום, בדרכי ההוכחה המקובלות בתיקים אזרחיים. המבחן
20 לקביעת אמיתות הפרסום הוא אובייקטיבי. העובדה כי המפרסם היה משוכנע באמיתות
21 הפרסום אינה רלבנטית לתחולת ההגנה, אלא לכל היותר יכולה לשמש "הקלה" בפסיקת
22 הפיצוי כפי שנקבע בסעיף 19(2) לחוק (ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ נ' חברת החשמל,
23 פד"י לא(2)281).
- 24 .96 כפי שצוין לעיל, אף שהצדדים הגישו בענין זה, בהסכמה, תובענה לבית המשפט לענייני
25 משפחה, לא בוצעה על ידם בסופו של דבר בדיקת רקמות. נוכח חיסיון ההליכים בבית
26 המשפט לענייני משפחה, ממילא אין להרחיב בענין זה כאן.
- 27 .97 חלף בדיקת רקמות, מבקשת הנתבעת להסתפק בראיות כאלה ואחרות שהביאה להוכחת
28 טענתה כי היא אימו של התובע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

- 1 98. בכלל זה מבקשת הנתבעת להישען על זכרונה של עדה שהיתה שכנה של התובע ואחותה
2 הקטנה של מי שנטען שעשתה לתובע בייביסיטר בינקותו (ולפני השנה בה נטען כי הוא נולד),
3 על מנת להוכיח את גילו. הנתבעת הביאה לעדות גם שורה של פעילים בנושא "חטיפת ילדים",
4 חלקם כאלה הטוענים כי גם ילדם נחטף, המסייעים לה בפעילותה.
- 5 99. הנתבעת מבקשת להסתמך גם על תעודת לידה של בנה שנטען שמת, ללא חתימה וחתימת
6 אולם עם שם שניתן לו, לטענתה ללא ידיעתה, בטרם נימול, על מסמך לפיו לא ניתן לבנה
7 מספר זהות ישראלי ועל "תעודת שחרור לילד שמת" ללא מספר זהות שלו או של האם
8 היולדת. עוד מפנה הנתבעת לקושיות העולות לטעמה מהמסמכים הקשורים לקבורתו של
9 בנה ולכך שהיא רשומה בבית החולים איכילוב כגרושה פלוס 6 ילדים (ולא חמישה). הנתבעת
10 נאחזת גם בתעודת הפטירה של היילוד, שלטענתה לא נחתמה על ידי ד"ר עזאם אסחייק
11 ששמו מופיע עליה ועל כן היא חסרת תוקף.
- 12 100. עוד ביקשה הנתבעת להתבסס על "הדמיון העז" הקיים, לטעמה, בין התובע ובין שאר ילדיה.
- 13 101. התובע, מצידו, מבהיר כי הוא אינו אזרח ישראלי ואין לו תעודת זהות (עמ' 16 ש' 4 לעדותו)
14 וכי הוא בעל דרכון שוויצרי. לבד מעדותו שלו ושל אביו, בהן הוכחו טענות הנתבעת בדבר
15 זהותו, הגיש התובע מספר מסמכים לתמיכה בטענתו כי הוא נולד 5 שנים לאחר בנה של
16 הנתבעת, לרבות תעודה בדבר קבלת חיסונים, תעודה מכתה ב' (תשנ"ד) והזמנה לבר המצווה
17 מתשס"א. כפי שצוין לעיל, לטענת הנתבעת מדובר במסמכים חסרים או לא אותנטיים. יצוין,
18 כי בדיון (עמ' 26) הוצג גם דרכונו של התובע, לפיו הוא נולד ביום 9.5.1988.
- 19 102. לאחר שעיינתי בראיות הצדדים בשאלה זו, הגעתי למסקנה כי הנתבעת לא הוכיחה את
20 הקשר המשפחתי הנטען שלה לתובע וכי טענתה בענין זה נסמכת בעיקרה על השערות
21 וסברות. העדים שהביאה העידו ברובם עדות מפי השמועה, הכוללת גם שמועות וסברות. גם
22 בעדה שטוענת כי ראתה את אחותה עושה בייביסיטר לתובע בינקותו אין די כדי להוכיח
23 שגילו הוא שונה מזה הנטען על ידו. בהקשר זה יש לציין כי גם העדה עצמה נתנה בעדותה
24 "טווח שנים" אפשרי המגיע כמעט לשנת לידתו של התובע כנטען על ידו. כמו כן לא ניתן מענה
25 של ממש להסכם שהוגש על ידי התובע ביחס למועד בו עברה משפחתו להתגורר במקום.
26 מעבר לכל אלה, לא ניתן, לטעמי, להסתמך על זיכרונה של העדה שהיתה ילדה, מלפני עשרות
27 שנים, לתמיכה בטענה כי התובע אינו מי שהוא טוען שהוא.
- 28 103. גם ביתר המסמכים שהציגה הנתבעת, גם אם ניתן היה לומר שעולות מהם קושיות כאלה
29 ואחרות ביחס לבנה שנפטר, כטענת הנתבעת, אין די בעניננו על מנת להוכיח את טענת
30 הנתבעת כי התובע הוא בנה וכדי לקשר את בנה אל התובע ולקבוע כי מדובר באותו אדם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

104. בהקשר זה אוסיף, כי נתתי אמון בעדותו של ד"ר אסחייק, שאישר כי בשנת 1983 עבד במחלקת ילדים בביה"ח לניאדו והוא שחתום על המסמך הרפואי לפיו ביצע (או למעשה ניסה לבצע) החייאה לפג, אך בשל דחיפות העניין חתם על המסמך ללא צירוף חותמת (עמ' 65, ש' 25-17; עמ' 66, ש' 5-25; עמ' 67, ש' 6). עוד העיד הרופא, כי אין לייחס משמעות לכך שלא מצוין מספר תעודת זהות או שם הנפטר, שכן מדובר במסמך בודד המהווה חלק מתיק רפואי בו כלולים פרטים אלה. לדבריו, "ההיגיון שזה הדף שייך לתיק הרפואי שלו, וזה לא תיק שהתחיל היום, חייב להיות אז בתיק" (עמ' 68, ש' 6-7).
105. די היה בכך על מנת לקבוע כי הנתבעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי התובע הוא אכן בנה שנפטר. על כל אלה יש להוסיף, מעבר לצורך, כי המסמכים שהגיש התובע דווקא תומכים בטענותיו ביחס לגילו הנטען, מבוגר ב-5 שנים מגילו של בנה של הנתבעת.
106. מבלי לגרוע מכל האמור לעיל באשר להוכחת זהותו של התובע, מצאתי להדגיש, כי הפורום המוסמך והמתאים לדון ולהכריע בשאלת הקשר המשפחתי הקיים (או שאינו קיים) בין התובע והנתבעת, הוא בית המשפט לענייני משפחה, שלו גם הכלים המתאימים והמומחיות לעשות כן. יש להזכיר כי צד לדיונים בענין זה בבית המשפט לענייני משפחה הוא היועמ"ש, מה שאין כן בענייננו. מכאן, שגם אם מוסמך בית משפט זה להכריע בסוגיה אגב אורחה במסגרת ההכרעה בטענת ההגנה של הנתבעת בדבר ה"אמת בפרסום", ספק אם ראוי ומתאים היה שכך יעשה.
107. בנסיבות אלה מתייתר הצורך לבחון את שאלת קיומו של עניין לציבור. מבלי לגרוע מכך ולמעלה מהצורך יוזכר, כי גם לו היתה הנתבעת צולחת את מבחן ה"אמת", הרי ש"ככל שעובדות האמת נוגעות לענייניו האינטימיים יותר של הפרט, כך מתחזקת זכותו של הפרט למנוע את פרסומם" (א' שנהר, דיני לשון הרע, נבו 1997, בעמ' 227).
- 22 **הגנת תום הלב בפרסום (סעיפים 15 ו-16)**
108. בסיכומיה, טענה הנתבעת גם להגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק, שכן לטענתה ביצעה את הפרסום בתום לב בנסיבות המנויות בסעיפי המשנה 15(2), 15(3) וכן 15(4).
109. החלת הגנת תום הלב על פגיעה בשמו הטוב של האדם תחול רק בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד, הפרסום נעשה בתום לב. השני, כי הפרסום נופל לגדרו של אחד מסעיפי המשנה (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך ואח' (18.9.2014), ע"א 354/76 עזבון שרף נ' שרות יעוץ כלכלי בע"מ, פ"ד לה(4) 169).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

110. מכאן שיש לבחון האם מתקיימות בעניינה של הנתבעת אחת הנסיבות המנויות בסעיף 15.
בנוסף לכך יש לבחון את תום ליבה של הנתבעת. ראשית, לענין הנסיבות.
111. סעיף 15 לחוק, שעניינו הגנת תום לב, קובע, כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:"
- ...."
- (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
- (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;
- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
- ..."
112. הנתבעת טוענת, כי היא חיה בתחושה לפיה מוטלת עליה חובה חוקית, מוסרית או חברתית לספר את סיפורה כמו גם לפרסם את מה שהיא מכנה כנושא חטיפת ילדים שאירעו בשנות ה-80 במדינה, שלציבור יש אינטרס לדעת אודותיו (ס' 15(2)). כמו כן נטען, כי הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר שלה, "ענין רגיש וכואב" כדבריה (סעיף 15(3)). עוד נטען, כי הפרסומים (שאינם לטענת הנתבעת בבחינת לשון הרע), מהווים ביקורת כנה (או הבעת דעה) לגבי התנהלות התובע ומשפחתו שפגעו בה ובמשפחתה וגרמו לה לנזק (ס' 15(4)).
113. לא מצאתי כי מתקיימות הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק כנטען על ידי הנתבעת.
114. לבד ממרכיב תום הלב, המשותף לכלל הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, על מנת שיחולו הנסיבות המנויות בסעיף 15(2), על המפרסם להוכיח 3 מרכיבים מצטברים נוספים: שהיתה עליו חובה לעשות את הפרסום, שהחובה חלה בנוגע לכל מי שהופנה אליו הפרסום ושהחובה אכן חייבה אותו לפרסם את הפרסום המסוים המהווה את עילת ההליך. העדרו של אחד המרכיבים ישלול מהמפרסם את תחולת ההגנה (ר' שנהר, לעיל בעמ' 282 וכן דנ"א 2121/12 פלוני נ' אילנה דיין (18.9.2014)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

115. בעניינינו, לא הוכח כי התקיימו 3 המרכיבים האמורים הנדרשים לצורך תחולת ההגנה הקבועה בסעיף 15(2), שכן אין מקום לקבוע כי על הנתבעת היתה מוטלת חובה "מוסרית" או "חברתית" לעשות את המכלול הרחב של הפרסומים שפרסמה, במיוחד בכל הקשור לתובע עצמו, וכי חובה זו חלה כלפי כולי עלמא (אליו הופנו הפרסומים). פרסומי הנתבעת הופנו כלפי רבים ולא כלפי אנשים מסוימים שזהותם מתחייבת.
116. זאת ועוד, שאלת קיומן של הנסיבות האמורות בסעיף 15(2) אינה נבחנת מנקודת מבט סובייקטיבית וכפי שנקבע גם בע"א 213/69 **חברת החשמל נ' עיתון הארץ**, פ"ד כג(2)87 המקרים המובהקים בהם הוכרה חובה לעשות פרסום היו מקרים שבהם הפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה בחיי אדם, בריאותו או רכושו (**שנהר**, לעיל, בעמ' 284). נסיבות שאינן מתקיימות בעניינינו.
117. באותה מידה לא הוכח בפני כי הנתבעת פרסמה את מכלול הפרסומים לצורך "הגנה על ענין אישי כשר" שלה. גם אם יאמר כי הפרסומים נגעו לענין אישי "כשר" של הנתבעת לא הוכח כי תוכנם נועד "להגן" על אותו ענין ולא הוכח שהפרסום הופנה רק לאנשים מסוימים שזהותם מתחייבת מהוראות הסעיף (**שנהר**, לעיל, בעמ' 295).
118. דומה שהגנת סעיף 15(4) אינה חלה בעניינינו שכן אין מחלוקת כי התובע אינו מכהן וגם לא כיהן בתפקיד ציבורי. מבלי לגרוע מכך, נקבע, כי "דרישה בסיסית על מנת שהגנת סעיף 15(4) לחוק תעמוד למפרסם, הינה כי יובן שהפרסום אינו אלא הבעת דעה" (רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר**, 12.11.2006). לפיכך, "על הטוען להבעת עמדה להבחין בין היסוד העובדתי בדבריו לבין היסוד של הבעת דעה" (שם, וכן רע"א 751/10 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך** (8.2.2012)).
119. כאמור, לכל החלופות שבסעיף 15, גם אם הן מתקיימות מצטרפת חובת תום הלב. משלא מתקיימות חלופות אלה מתייטר למעשה הצורך לבחון את קיומו של תום לב. יחד עם זאת ניתן לקבוע כי הנתבעת לא עשתה את הפרסומים בתום לב.
120. סעיף 16(א) לחוק קובע, כי אם הוכיח נתבע "שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב". דברים מקבילים נקבעו גם בסעיפים 18(2) (ב) ו(ו) וכן ס' 20 לחוק הגנת הפרטיות.
121. מוסיף וקובע סעיף 16 (ב) חזקה כדלקמן:
- "(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב**
- אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:**

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15001-11-17 גוטמן נ' אורלי

- 1 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין
2 באמיתותו;
3 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום
4 אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
5 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה
6 משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף
7 15".

- 8 122. החוק אינו מגדיר את מהות "תום הלב" הנדרשת ביחס לכל אחד מסעיפי המשנה שבו, אולם
9 ניתן ללמוד על טיבו גם באמצעות היקש מהחזקות הקבועות בסעיף 16 לחוק (ר' ע"א 723/74
10 הארץ נ' חברת החשמל, פד"י לא(2)281). היינו, במסגרת בירור קיומה של הגנת תום הלב,
11 ניתן להסתייע בחזקות הקבועות בסעיף 16 לחוק לשון הרע. פרסום זהיר ומתון בלשונו שאינו
12 עולה על מידת הסבירות, ילמד על תום לב המפרסם שעשוי להקים לו חזקה שפרסומו אכן
13 נעשה בתום לב. ניסוח בוטה במידה בלתי סבירה ילמד על העדר תום ליבו של המפרסם עד
14 כי לא יוכל ליהנות מחזקה זו.
- 15 123. הנתבעת טוענת לתחולת החזקה שבסעיף 16 לחוק. לטענתה הפרסום היה אמת ובוודאי
16 שהיא לא התכוונה לפגוע בתובע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים
17 שבסעיף 15 לחוק.
- 18 124. אין בידי לקבל את טענת הנתבעת. הנתבעת חרגה בצורה משמעותית ביותר מתחום הסביר
19 בנסיבות, כפי שצוינו לעיל. היקף הפרסומים והפעולות שביצעה הנתבעת, אופים ומשכם, כמו
20 גם קהלי היעד שלהם, כפי שפורט בהרחבה לעיל, חרגו באופן קיצוני ובוטה מתחום הסביר
21 וממילא לא ניתן לקבוע כי מתקיימת בענינו חזקת תום הלב, לא הוכח קיומו של תום לב
22 ואולי אף מתקיימת החזקה ההפוכה, שכן דומה שבלהט רגשותיה הנתבעת אף התכוונה
23 למעשה "על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-
24 ידי סעיף 15".
- 25 125. יש מקום להזכיר בהקשר זה כי מאחת מתגובות הנתבעת בפייסבוק, כפי שצוין לעיל עולה
26 שהנתבעת אף "הזמינה" תביעת לשון הרע מתוך מחשבה כי הדבר יאלץ את התובע לבצע
27 בדיקת רקמות. גם ענין זה אינו עולה בקנה אחד עם פרסום בתום לב.
- 28 126. עוד טוענת הנתבעת להגנת זוטי דברים מכוח "מעשה של מה בכך" כאמור בסעיף 4 לפקודת
29 הנוזיקין [נוסח חדש].

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

1 לגישתה, טענותיו של התובע בעניין חדירה לפרטיותו, פגיעה בשלוות חייו ולשון הרע שנהגה
 2 כלפיו, הן "מוגזמות ומופרכות". אין בידי לקבל את טענת הנתבעת כי לתובע נגרם נזק מזערי
 3 ופגיעה קלת ערך בזכותו לפרטיות. כמפורט לעיל הוכח כי היקף פעילותה ופרסומיה של
 4 הנתבעת בעניינו של התובע היה רב ונמשך על פני שנים ארוכות. לכך יש להוסיף, את
 5 המשמעות שיש לייחס לטענות הנתבעת ביחס למוצאו של התובע בהקשר לחיי הקהילה שלו.
 6 מכאן, שאין לראות במעשיה של הנתבעת מעשה של מה בכך, כי אם כזו שגרמה לו לנזק של
 7 ממש בתדמיתו של התובע ובמשפחתו בפני הקהילה בה חי ובסביבתו.

8

הסעדים המבוקש

9 127. התובע עותר לפסיקת פיצוי בהתאם לתקרת הפיצוי המקסימלית ללא הוכחת נזק בגין שתי
 10 פגיעות מכח חוק איסור לשון הרע ושתי פגיעות מכח חוק הגנת הפרטיות בסך כולל של
 11 250,000 ₪. הנתבעת מצידה טוענת כי סכום פיצוי זה נתבע כאשר הוא מתייחס לשלושה
 12 נתבעים שהתביעה נגד שניים מהם נמחקה. עוד טענה הנתבעת כי היא פנסיונרית הסובלת
 13 מנכות בשיעור של 80% נכות.

14 128. במסגרת השיקולים שיש לשקול לעניין סכום הפיצוי נקבע (בע"א 30/72 שמואל פרידמן נ'
 15 שמואל סגל, פ"ד כז (2), 225), כי:

16 "הלכה פסוקה היא כי בית המשפט צריך להתחשב בנסיבותיו המיוחדות של
 17 המקרה ולקחת בחשבון נוסף לטיב העוולה עצמה גם את התנהגותו של
 18 המעוול במידה שהייתה זדונית או משולחת כל רסן, את היקף ההשמצה
 19 ופרסומה, וכן את התנהגותו במשך כל זמן ניהול המשפט, ולאמוד בהתאם
 20 את סכום הפיצויים.

21 129. העולה מהאמור הוא, כי בהכרעה בשאלת גובה הפיצוי המגיע לנפגע יש לבחון הן את טיב
 22 הפרסום כשלעצמו, הן את התנהלות המפרסם והן את הפגיעה בנפגע.

23 130. בעניינו דובר בהרחבה אודות "טיב הפרסום" שביצעה הנתבעת ועוצמת הפגיעה שנפגע
 24 התובע, שהיא חריגה בהיקפה ומשכה. כפי שצוין לעיל, לא ניתן ליחס תום לב להתנהלות
 25 הנתבעת אולם לא מצאתי לייחס לה זדון בפעולותיה. התרשמתי שהנתבעת היתה משוכנעת
 26 באמיתות פרסומיה ובעוול שנגרם לה לטענתה וביקשה לתקנו. זה היה גם המניע לפעולותיה.

27 131. אלא שגם אם יאמר כי יש מקום להקל במידה מסוימת על הנתבעת (לרבות בהתאם לסעיף
 28 19 לחוק), אין בכך כדי להפחית מההיקף החריג של פרסומיה ופעולותיה של הנתבעת, אופים
 29 והיקפם ועוצמת הפגיעה המשמעותית שנפגע התובע בעקבותיהם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 17-11-15001 גוטמן נ' אורלי

132. בהתחשב במכלול הנסיבות כפי שהוכחו והשיקולים שיש לשקול בפסיקת הפיצוי בעניינו מצאתי להעמיד את הפיצוי לו זכאי התובע על סך של 50,000 ₪.
133. בנוסף, כאמור, עותר התובע לצווים שונים, הן ביחס לפעולות הנתבעת בעבר (הסרה של פרסומים ופרסום התנצלות), הן ביחס לנסיון למנוע פגיעה שלו מפעולות ופרסומים של הנתבעת בעתיד.
134. לאחר ששקלתי את עתירתו של התובע לסעדים אלה הגעתי למסקנה כי אין מקום להיעתר לסעד לפיו על הנתבעת למחוק פרסומים שעשתה בעבר שכן נוכח היקף הפרסומים שנעשו קשה יהיה להתחקות אחר כולם ולאכוף את הסעד. בנוסף לכך מדובר בפרסומים שנעשו כבר לפני שנים ויש משמעות בענין זה לחלוף הזמן. מסיבות אלה גם לא מצאתי לחייב את הנתבעת בהתנצלות על פרסומים ופעולות שעשתה, התנצלות שעלולה בין השאר לתרום לאיזכור מחודש של פעולות ופרסומים שנעשו זה מכבר וסביר שנשתכחו לפחות בחלקם.
135. בכל הקשור לעתיד, אכן מצאתי שיש מקום להגן על התובע מפני פגיעה חוזרת ונשנית בשלוות ושגרת חייו ומפני חדירה למרחב חייו הפרטי והאישי.
136. לפיכך, ובהעדר קביעה אחרת של בית משפט מוסמך ביחס לקשר המשפחתי הנטען של הנתבעת והתובע, מצאתי שיש מקום לאסור על הנתבעת לזהות בפומבי את התובע עם בנה, בדרך כלשהי, במישרין או בעקיפין. בכלל זה מצאתי לאסור על הנתבעת לפרסם את שמו, תמונתו ופרטיו של התובע, בהקשר כלשהו, בדרך כלשהי או במקום כלשהו, לרבות (אך מבלי לגרוע מכלליות האיסור), במקום מגוריו של התובע, מקום לימודיו, מקום תפילתו, ובמסגרת קהילתו.
137. עוד מצאתי שיש מקום לאסור על הנתבעת ליצור קשר עם התובע או עם משפחתו בדרך כלשהי ובכל אמצעי במישרין או בעקיפין (באמצעות שליחים), להטריד אותם או לפגוע בפרטיותם בדרך כלשהי.

סיכומם של דברים

138. התובע זכאי לפיצויים בסך של 50,000 ₪ וכן לסעדים המנויים לעיל.
139. הנתבעת תישא בהוצאות התובע (אגרת בית משפט) וכן בשכ"ט עו"ד בך של 11,700 ₪. בפסיקת ההוצאות הבאתי בחשבון את היקף הראיות המשמעותי שהוגשו ונשמעו מחד אולם גם את העובדה כי בסופו של דבר התקיים דיון הוכחות אחד בתיק.

28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15001-11-17 גוטמן נ' אורלי

1

ניתן היום, י"ז אייר תשפ"ג, 08 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

2

מיכל הירשפלד, שופטת

3
4

